

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőnd a béke emberé!”

XXII. (LXXXII.) 32. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. AUGUSZTUS 6.

Erdemes-e?

Időnként felmerül bennünk a gondolat, hogy az Úr ügyében végzett szolgálatunkban reményeinknek valóra válnak-e? A sok-sok nemességre és hasznos célkitűzésre hoz-e? A szolgálót végző úgy látja, hogy nincsenek látványos sikerélményei. A megteremtő száma csekély, a bemerítések száma alacsony, a hűség, a próbákat kiállók száma igen kevés. Ilyenkor gyakran felsóhajt a lélek a zsoltárossal: „... elfogyott a kegyes...” (Zsolt 12:2). Gyakran imádkozunk, hogy a kételkedés pohara „múljon el”.

Tapasztalatból tudjuk, hogy éppen a hívő embert zavarja meg a kísértés azaz a gondolattal, hogy hiábavaló minden szolgálata. Lelkét gyöttri a sok kilátástalan és „kárbavesztett” munka. A Kísértő sokszor súgja, hogy nem hallgat meg az Úr... Amikor ilyen gondolatokkal voltam megterhelve, egyszer az Úr megvigasztalt ezzel az igével: „...feljebb, hogy nem mint kérjük vagy elgondoljuk...” (Ef 3:20). Az igéből bátorítást nyertem. E szavakban Istenem kegyelmének teljességét kaptam, és felüdült csüggedő szívem arra a gondolatra, hogy sohasem a mi értelmünk szerint, hanem feljebb, mint kérjük, vagy elgondoljuk, hallgat meg Istenünk.

A Kísértő gyakran ezt a gondolatot veti fel és azt a kérdést teszi fel nekünk: Erdemes-e? Erdemes-e hinni? Alázatosnak lenni? Templomba járó emberek a megmondhatói, hogy amint sokszor templomba igyekeztek, megkérdezték tőlük a munkára menők, vagy a kapuban ülők: Mit adnak ott? Nem egyszer a templomban is feltámad a kérdés: Mi hasznom van, hogy jártam a templomban? Aki az örökkévaló Urat szolgálja, az ne hamarkodjon el ilyen kérdéseket és válaszokat! Bontsuk elemeire a kérdést: Erdemes-e a gyülekezeteket arra buzdítani, hogy vegyék pártfogásukba a fiatalokat, az időseket pedig arra kérni, hogy támogassák a fiatalokat jótanácsaikkal, imádságos lelkük szeretetével? Erdemes-e a gyülekezetnek megértéssel kezelni a fiatalokat problémáikban? Erdemes-e a szülőket arra buzdítani, hogy gyermekeikért, az ifjú nemzedékért minden áldozatot hozzanak meg s adják meg számukra mindazokat a feltételeket, amelyek szolgálathoz szükségesek. Erdemes-e a fiatalokat buzdítani a szent munkára, engedelmisségre; tiszteletadásra szoktatni (jó példával előljárni!). Bibliaolvasókká nevelni, énekesekké képezni, műveltekké, a krisztusi életre átforgatni őket?

Egy svéd közmondás szerint: Jobb elkopni, mint megrozsdásodni. Ha a kés sokáig tétlenül fekszik egy helyben, előbb-utóbb kiüti rajta az első rozsdafolt s azután a többi is. És a rozsdá végül is elmarja, megsejti a kést. Nem volt létének értelme. Ha a kés dolgozik, igaz, akkor is kopik. Bele-belemar vasába az érdes köszörűkő is, tönkremegy a munkában, de legalább végzett valamit. Célja volt életének.

A közmondás a szolgálatra mutat, amit az Ő ügyében kell végeznünk. Az Úrnak ilyen átadott életek kellenek, szolgáló lelkek, akik tudnak és akarnak dolgozni az Ő szőlőjében. Hiszen Isten maga is öröktől fogva dolgozik. Nemcsak teremtet, de fenntart és igazgat és gondot visel. Ezzel ad példát nekünk, hogy mi is kövessük Őt. Nemcsak a kenyérért, hanem nemesebb célokért, az Ő országáért.

Ha tehát felmerül bennünk valaha is a kérdés, hogy hiábavaló-e a szolgálata? — feleljen rá az Ige: „...nem hiábavaló az Úrnak.” (1 Kor 15:58). Ha igazat a kérdés: érdemes-e, — akkor legyünk meggyőződve arról, hogy erre az örökkévalóságban kapunk választ, azt, hogy: érdemes volt és hogy csak ez volt érdemes. Minket azonban nem ez vezet — hogy érdemes-e — hanem főleg: hogy kell!

Cserhalmi Imre

KAINTÓL HIROSIMÁIG

Sokan úgy vélik, hogy az emberiség békéjének ma egyetlen biztosítéka az, hogy mindegyik fél rendelkezik annyi és olyan szörnyű pusztító fegyverrel, hogy bármelyik órában képes megsemmisíteni a másikat. A világ jó akaratú emberei — köztük állami vezetők — komoly küzdelmet folytatnak azért, hogy a békét ne a fegyverek biztosítsák, hanem a megértés és a bizalom. S a világméretűvé vált békeküzdelemből mi hívő emberek is kivesszük a részünket és azok mellé állunk, akik az emberiség békéjéért és jobblétéért fáradoznak. Nem taktikai megfontolásból tesszük ezt. Nem csupán politikai meggyőződésből vagy humánumból, hanem hitbeli meggyőződésből, teológiai látásunk alapján. Azt várja tőlünk Isten — de a világ is —, hogy amit mondunk és cselekszünk, azt hitből és jó lelkiismerettel tegyük. Akár békeszolgálatunkról, akár a szocializmus ügyéről legyen szó — s a kettő szorosan összetartozik — nem kényszerből tesszük, sem számításból, hanem hit által való engedelmisségből. A hívő emberek békemunkájának alapja a megengesztelődött, megbékélt hívő lélek.

Hitünknek és szolgálatunknak alapja az ó- és újszövetségi kijelentéstörténet. Azok, akik elvetik a Bibliát vagy rosszul értik, sok ellentmondást találnak benne a háború és béke kérdésében. Pedig, ha a Bibliát összefüggéseiben és a kijelentéstörténet kibontakozásában nézzük, akkor helyesen látunk. A Biblia antitézisei szintézisbe kerülnek egymással, hogyha látjuk benne a harmóniát, a tökéletes sorrendet és a végső célt.

Elégé elterjedt az a hiányos ismeretből eredő vélemény, hogy az Ószövetség Istene vérsomjas, bosszúálló hadúr, mint amilyenek a pogány népek istenei. Pedig a valóság az, hogy az Ószövetség által kijelentett Isten szemében nagyon drága az ember élete és tiltja az élet kioltását, a vérontást. A gyilkolni készülő Kaint óvja a gyilkosságtól és időben figyelmezteti e bűn súlyosságára és következményeire (1 Móz 4:6—13). A háború nem Isten akaratából és lényegéből való, hanem a Tőle elfordulásnak, a bűnnek a következménye. Izrael történetének hajnalán ott látjuk a Sinai hegyet és halljuk az Úr visszavonhatat-

lan parancsát: „Ne öl!” hanem „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” A próféták az Úr Jézus Krisztusnak — mint Békefejedeleme — az útkészítői. A próféciaák ámenje: Jézus Krisztus. A próféciaák az egész emberiségnek a békesség új egét és új földjét, a béke aranykorszakát ígéri, amikor nép népre kardot nem emel és hadakozást többé nem tanul (És 2:2—4, 9:1—7, Mik 4:1—4, Zak 9:9—10). A próféták Isten országának hírnökei voltak, de Izrael megoszlik aszerint, hogy hű marad-e Isten országához, vagy abból egy világfeletti, nemzeti országot igyekszik formálni és diadalra vinni.

Minden feszültség föloldódik bennünk, hogyha az Úr Jézus szerint gondolkozunk, Akiben egy csodálatos világ tárul elénk. Más itt a mérce. Fölvezet a hegyi beszéd magaslataira. Arra tanít, hogy szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok azokért, akik kergetnek titeket. Aki haragszik testvére, méltó az ítéletre. Aki gyűlöl, az gyilkos. Új parancsokat adok nektek, hogy egymást szeressétek! Mi Jézus Krisztus tanítása a háború és béke kérdésében? Nekünk ez jelenti a normát. Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény és ezt tanítják a próféták (Mt 7:12). Innen érthető Jézus Krisztus etikája, aki a békesség-cselekvőket mondja boldogoknak, mert azok az Isten fiai. Arra tanít, hogy jobb tűrni, mint megtorolni, jobb szenvedni, mint szenvedést okozni. A megbocsátásnak nem lehet határa (Mt 18:21—22). És nem csak mondta, hanem életében és halálában valóra váltotta mindezt.

Vannak, akik úgy fogják fel, hogy a fent említett jézusi követelmények csak bizonyos helyekre, időre és csoportokra érvényesek és nem örökérvényűek. De ha van örökérvényű mondása Jézus Krisztusnak, akkor az a felebarát és az ellenség szeretetéről szóló parancsokat. Említésre méltó az az érvelés, mely szerint eschatologikus túlzásnak nevezhetők Jézus Krisztus követelése és csak arra az időre vonatkoznak, amikor Ő visszajön. E felfogás szerint Jézus nem érdekelték kora társadalmi és szociális problémái. Nagyon is érdekelték! Senki sem mondhatja, hogy az Úr Jézus csu-

Alkonyati békülés

Az alkonyi bíbor-báját nézem. A Nap épp a hegyek mögé bukik, s bágyadtan hunyorog. Megszólítottam. Te Nap, hová lett a gyémánt fényű ruhád, melyben a zenitén stráztál? — Bár csodás vagy a nadirban is, az aranyöves bíborestélyiben s fodros felhőkötőben. Uramfia, de hisz’ te sírsz! Talán nem szeretsz elmenni? Milyen nagy és fenséges vagy, mégsem teheted meg, hogy itt maradj! Akkor hát amíg nem késő, búcsúzzunk, és béküljünk meg, öreg testvér!

Lásd, én megbocsátom neked, hogy forrón ölelted meg a Földet, hogy felszipantottad a harmatcseppeket és mohón itad ki a tócsák meg a kanálisok vizét. Azért sem nehezeleked rád, hogy az éj hidegében megdermedt férgeket, az útlatos hernyókat, legyeket, darazsakat és cserebogarakat melegítő sugaraiddal felélesztetted. Nem vettem szemedre, hogy a zsenge füvet megszáritottad a báránnyok előtt, és hogy a citerahúr keménységű szénát a kecskék is csak fanyalogva rágták. Szépen kérem majd az orvosokat és a mentősokeket is, hogy a kánikula miatt ne kárhoztassanak. Hiszem, hogy a jó-ságos öregek, a „szívesek” és akiket megszártál, mind-mind megbocsátanak. A fiatalok sem hánytorgatják, hogy a Tó

vízét úgy felforraltad, hogy már nem üdíthet. — Kérlek, te se neheztelj rám, hogy olykor-olykor személyeskedtem. Amikor legszebben ragyogtál, napszemüveggel néztem rád, és ernyő alá rejtőzködtem. Bocsásd meg, hogy kisfiamat sem engedtem ölelő karodba, s inkább a diófa árnyékába vittem. Nézd el végre, hogy a zalugáttereket becsuktam, s kitiltottam sugaradat a szobámból, meg azt is, hogy zsörtölődtem ellened, amikor zúgott a ventilátor.

Ó, kis barátom — szólt a hanyatló Nap —, én csak a dolgom végzem. A pálya, amelyen járok, pontosan ki van mérve. Lényegem a fény, s ez árad belőlem szerteszét, másképp nem tehetek! — En üzöm el az éjszakát és én olvasztom meg a jeget. Sugaraim festik pirosra a cseresznyét és sárgára a kálászt. En csókolok mézet a fűrtökbe, ezért édes a nektár. Reggelente én költögetem a legyeket meg a hernyókat, eledelét a fecskéknek meg a kakukknak. A méhek zizegő szárnyait én oldozom fel a munkára, miként a darazsakét. Amíg világítok, a szorgalmas méhek a te kaptárodba gyűjtik a mézet. Ebédszünetet sem tartanak. En színezem a kert virágait, a violát és a rózsát, meg a mező virágait is, a pipacsot és a szárnycsót. Mindezek téged

kott szemmel járt a földön, aki nem ismerte a világ dolgait, bajait, akit nem érdekelt e földön élő valóságos ember, hanem csak a lélek dolgaival és üdvösségével törődött. Tanítványainak sem mutatott más utat, mint a szolgálat útját. Ő mindenkinek szolgája volt. Ezért van súlya és ereje annak, amit mondott.

Végül néhány szót arról, hogyan való-sította meg a keresztyénység Jézus Krisztus tanítását és hogyan képviselte a békesség evangéliumát e földön?

E kérdésre az egyháztörténelem és az egyetemes történelem ad választ. Az összegyűlekezettek a szolgálat útját járták. De már az első századokban kátyus lett ez az út és beletorkolt a nagy-konstantini korbá. S ez az út már az uralkodás útja, ahol ilyen kilométerkövek állnak: megterés erdekből, államvallás, birodalmi hadi teológia, keresztes hadjáratok, inkvizíció, vallásháborúk, világháborúk keresztyén fegyverekkel, melyeket megáldanak, és amelyek győzelméért imádkoznak. S az út Hirosimához vezetett, ahol az emberiség legszörnyűbb cselekedetét hajtották végre tábori lelkész imájának támogatásával. Ha hétszeres a bosszú Kainét, százezerszeres Hirosimáért. Hirosima szörnyű teher rajtunk. Megálljt parancsol! Ezt üzeni: Közelebb Krisztushoz, és közelebb az emberhez. Megszilárdulni a hitben, mely Isten ígében alapszik. Mert nem politikai tevékenység — a lenni vagy nem lenni kor-szakban — tiltakozni Kain mai gyilkos eszköze az atom- és neutronbomba ellen, és munkálni annak az emberiségnek békéjéért, mely az Isten szeretetének tárgya. Mint ahogy nem egyházi tevékenység nemzetközi összefogást hirdetni a szocialista — nem keresztyén — államrendszerek ellen, akár egy új háború, atomháború kockázata árán, és a háborúktól remélni az evangélium elterjedését az egész világon. És valami kintől jövő szelet várni, hogy felüdítsen bennünket. A felüdülést a Szentlélek fuvallata hozza. Azt pedig Isten a mi hűségünk és helytállásunk eredményeként küldi. A Lélek fuvallata mindig fentről jön, nem pedig kintől.

Higgyünk igazán Isten ígéjének. Higgyünk a béke diadalában és annak érdekében tegyünk meg minden tőlünk telhetőt hit által, hogy e földön békesség legyen.

Hányik János

gyönyörködtetnek. Elismerem, hogy forró vagyok, amikor delelek —, hogy ez miért van így, az iskolás gyerek is tudja —, de reggel te is háttal állsz felém, hogy langy sugaraim rajtad nyugodjanak. Ha pedig délután egy felhő eltakar, pucér kisfiad mindjárt kiáltozni kezd: „Süss fel, Nap! Süss fel, Nap!” — Milyen jó, hogy csak egy Gazdám van, és Ő megelégedéssel nézi a munkám! — sóhajtott fel a kissé megbántódott Nap.

Amíg pironkodva hallgattam a szelíd szemrehányást, megpillantottam a magasban az esthajnalcsillagot. Gyorsan kérdőre vontam. Hát te mért vagy már itt? Miért üzöd el a Napot, s az éjszakát mért csalogatod — De ő csak nézett, pillogott s nem felelt semmit.

Ezalatt a Nap emelkedett. A felhőkön piros sugarak vibráltak. En meg könny-be lábadt szemmel néztem a lehangyalt Nap után, s integetni kezdtem. És egymás után gyúltak ki a csillagok az égen, s lassan kúszva megérkezett az éj.

Add, Uram, hogy rendeltetésem útján nekidólva fussak, s a kicsinyes intarikák zápora alatt is tudjam, hogy számadással csak Neked tartozom; és ne haragudjam az esthajnalcsillagra, hogy már a sötét beállta előtt megérkezik és rápillogja: „Készülj te is, mert közeleg az éj!”

Nagy Ferenc

Kitüntetésekről

A Szabadegyházak Tanácsa elnöke dr. Palotay Sándor megbízta Mészáros Kálmán testvér, egyházunk alelnökét, hogy a Hazafias Népfront Budapesti Bizottságával egyetértésben, a környezetvédelmi program feladatait hangolja össze a Szabadegyházak budapesti tag-egyházai között. Erről a munkáról annak idején tájékoztattuk lapunk olvasóit. A Szabadegyházak Tanácsához tartozó tagegyházak lelkészei és a gyülekezetek tagjai örömmel csatlakoztak ehhez a kezdeményezéshez, érvényesítve a Szabadegyházak Tanácsa elnökének azt az elgondolását, hogy a hívő és nem hívő emberek ne külön-külön, hanem közös társadalmi összefogásban vállalják és gondozzák e felhívást, amelynek koordinátora Mészáros Kálmán alelnök volt.

Örvendtes és megtisztelő, hogy a Hazafias Népfront nemcsak figyelemmel kísérte, hanem méltányolta is azt a szerény munkát, amelyet a különböző gyülekezetek tagjai végeztek. Ez az elismerés jutott kifejezésre 1978. július 20-án, amikor is Mészáros Kálmán és Viczián János lelkészek, az Országos Béketanács emléklapját vehették át különböző más egyházak képviselőivel együtt. A megbecsülés számunkra új és további elkötelezettségünk alapja. Mészáros Kálmánhoz szólván dr. Garam Józsefné, a Hazafias Népfront budapesti titkára az alábbiakban juttatta kifejezésre a Hazafias Népfront álláspontját: Örömmel olvastuk tájékoztató levelét, amelyben részletesen informál bennünket a Szabadegyházak Tanácsába tömörült tagegyházak tevékenységéről, amelyet a környezetvédelem területén kifejtének. Engedje meg Alelnök Úr, hogy megköszönjük a lelkészek, presbiterek és az egyházak tagjainak társadalmi munkáját, amellyel hozzájárultak szeretett fővárosunk szépítéséhez. E nemes tevékenység hozzájárulását jelent a Hazafias Népfront Budapesti Bizottsága fő célkitűzésének, a szocialista nemzeti egység megvalósításához."

Fűzfa Imre egyházügyi titkár külön köszönetet mondott a Szabadegyházak Tanácsán belül munkálkodó tagegyházaknak azért a példaadó munkáért, amellyel a főváros fejlesztésén fáradoztak. Az egyházi objektumok szépítése jól beleilleszkedik a főváros terveibe — mondta a titkár úr.

Mészáros Kálmán köszönő szavaiban hivatkozott a Máté 25-ben leírt végidőről szóló jézusi tanításra, ahol a Bíró a jobbkeze felől állókat megjutalmazza. Azok csodálkozással vették tudomásul dicséretüket, mert nem emlékeztek jócselekedeteikre. — Mi sem tettünk mást, csak azt, ami a kötelességünk — mondta Mészáros testvér.

Az Országos Béketanács Emléklapját Kilián Tamás az OBT budapesti titkárhelyettese adta át.

D. B.

A körülmények hatalma

Máté 14:8—9

Megszomorodott Heródes, de már mást nem tudott tenni. A királyi hatalom is végére ért. Változtatni már nem lehetett. Hiszen esküjét adta. Meg ott voltak a vendégek. Barátai és ellenségei. A lenge léptű táncoló és persze Heródiás. Kiadta hát a parancsot: „és elküldvén fejét vétetű Jánosnak a tömlőcében”. A körülmények határozták meg, hogy mit tegyen.

Sokszor hasonló helyzetben vagyunk mi is. Már fájt, már sajnáljuk, már változtatnánk, de már nem lehet, annyira benne vagyunk körülményeink sodrásában. Nincs visszaut. Ragadnak magukkal az események. Azok, amelyeket egy darabig magunk alakítottunk. Egy idő után azonban azok vették kezükbe életünk fonálát. Azokat diktálnak, alakítanak, kényszerítene. S bár fájó, vérző szívvel, de megteesszük, amit követelnek. Hatalmuk van fölöttünk. Meghatározzák, mire van időnk, mire futja pénzünk, mit mondunk, mit cselekszünk.

Nem bírunk velük. Már késő. Megoldásnak csak egy mutatkozik. Jézushoz menni, s Tőle kérni bocsánatot azért, mert ilyen helyzetbe jutottunk a munkahelyen, az iskolában, a családban, a gyülekezetben, a barátok-ismerősök között. Egyedül Ő tud segíteni. Kimenthet abból a kényszerhelyzetből, amelybe belejuttattad magadat. S erőt is adhat arra, hogy ezentúl úgy alakítsd körülményeidet, hogy azok módot adjanak szolgálataid, életed megvalósításához; és soha ne legyen alkalmuk arra, hogy elragadják tőled az irányítást.

H. G.

Beszélgetés dr. Ralph Willie igazgatóval

A Magyarok Világszövetsége vendégeként 1978. július 10-től mintegy tíz napot töltött hazánkban dr. Ralph Willie igazgató, aki az Egyesült Államokban, Louisiana állam területén különleges feladatot végez az ott élő magyarok nyelvi missziója érdekében. A baptista felekezethez tartozó vendég egy napot töltött dr. Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke és a Baptista Egyház vendégeként Budapesten. Debreceni tartózkodása idején meglátogatta az ottani baptista gyülekezetet is.

Vendégünkkel beszélgetést folytatott dr. Nagy József testvér. Erről az alábbiakban adunk részleteket:

— Mi a magyarországi látogatásával kapcsolatos munka háttere?

Munkám az Egyesült Államok oktatási programjával kapcsolatos. Az Amerikai Egyesült Államok kormánya támogatja a francia és a magyar néppel való együttműködésünket. Jelenlegi látogatásom természetesen programunk magyar részével függ össze. A Magyarok Világszövetsége meghívott Budapestre az Egyesült Államok kormányával való kapcsolat és együttműködési program további részleteinek kidolgozására. A program-bizottság igazgatója vagyok. Az én feladatom gondoskodni arról, hogy a program minden szakasza a legjobb módon kerüljön megvalósulásra.

— Hogyan értékeli a Magyarok Világszövetségének segítségét?

Két kiváló tanárt kaptunk a Világszövetségtől. Az egyik közülük hívő. Jó volt vele együtt dolgozni és látni, hogy a hivatásos oktatáson kívül másban is azonos állásponton vagyunk. Jövőre három tanárt szeretnénk kiküldetni.

— Nagyon örülünk, hogy rövid budapesti tartózkodása idején baptista és más keresztény testvérekkel kívánt találkozni. Hogyan látja munkáikat mai megbeszélésünk után?

Egyetértettünk abban, hogy életünk elsődleges célkitűzése a keresztyénség. Látom, hogy a Szabadegyházak Tanácsa jól szervezett csoportokból, tagegyházakból áll. Örömmel láttam lelkesedésüket az együttműködésben. Csodálatos dolog, ha egymásban keresztyéneket és nem egyéb felekezeteket látnak.

— Megbeszélésünk során Ön megerősítette azt a bibliai nézetünket, hogy nekünk, keresztyéneknek keményen kell dolgoznunk az egész emberiség javára. Tudna-e ismét mondani néhány szót a hívők és az emberiség javát szolgáló állami szervezetek közti kapcsolatról?

Úgy gondolom, erre nem nehéz válaszolni. Nyissátok ki Bibliátokat, lapozzatok fel Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levelét, és akkor megtaláljátok azt a kijelentést, hogy „nincs hatalom másról, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett”. A Szentírás ezt mondja: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené.” Munkálkodnunk kell az emberiség javáért és törődnünk embertársainkkal. Isten törvénye a szeretet, és az emberről való gondoskodás a szeretetnek egy része.

— Beszélgetésünknek egyik főpontja az Evangélium, különösen dr. Billy Graham magyarországi látogatása volt, amit mi nagyra értékelünk. Amerikában hogyan értékeli ezt a látogatást?

Dr. Billy Graham látogatása óta jobban értjük, hogyan működhet a keresztyénség egy szocialista országban. Azelőtt sok embernek az volt az érzése, hogy a keresztyénségnek föld alatt kell munkáját végeznie, de ez a látogatás fényt derített arra, hogy itt szervezett egyházak vannak, rendszeres istentiszteleteket tartanak. Azt is megtudtam, hogy a szervezett keresztyénségnek nagy területe van a szocialista országokban. Amerikában Graham magyarországi látogatását nyitott ajtónak látjuk a többi szocialista ország felé. Lehetővé válik más szocialista országok látogatása és Magyarországnak nagy része van abban, hogy az ajtók megnyíljanak.

— Mi a személyes elgondolása a jövőről? Reméli, hogy a jövőben béke és egyetértés lesz?

Ami a keresztyénséget illeti, nincs ígéretünk könnyen járható útra. Úgy vélem, hogy az egyházat továbbra is küzdő egyháznak kell tekinteni. Az Úr Jézus nem tanította azt, hogy könnyű utunk lesz. Keresztyénnek lenni annyit jelent, hogy hitben erősnek kell lenni. Akármilyen társadalomban élünk, erős személyes hitre van szükségünk, hogy a keresztyénséget éljük és hirdessük. Van a jövőre vonatkozó ígéretünk, amennyiben Jézus Krisztusra, mint Megváltónkra feltekintünk. A keresztyénségnek van jövője. Azoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban, igazi jövőjük, mennyei reménységük van.

— Mit üzen a „Békehírnök” olvasóinak?

Legyetek erősek a hitben, soha ne veszítsétek el a reménységet, mert Isten beváltja ígéreteit, Ő nem változik. „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.”

Számok a Biblia fényében

(Befejező rész)

Az embert a Biblia egységes lénynek tekinti. Funkcionális szempontból nem állítja szembe a testet a lélekkel vagy a szellemmel. Mindamellett világosan beszél a testről, a lélekről és a szellemről, mint amelyek összehangolt működése teszi csak lehetővé a teljesértékű emberi életet. Hosszasan lehetne fejtegetni, hogy ezen kívül milyen szerepe van még a hármas számnak a Biblia embertanában, most azonban forduljunk inkább a test felé, amely emberségünk legszembevetőbb része. Vajon föllelhetők-e — a valószínűség mértékén túl — a sokszor emlegetett ún. jelszámok az emberi testben? Mindössze mozaikszerűen szeretnék néhány adatot megemlíteni. Az agyhártya három részről áll (dura mater, arachnoidea, pia mater). 12 pár agyideg van. (Ha nem párban számolunk, a 24-es szám kerül elő.) A szemgolyó átmérője kb. 24 mm. Fala három rétegű. A szemmozgató izmok száma az embernél 6 (a szempárnál 12). A fül szintén három fő részből áll (külső, -közép- és belső-fül). A dobhártya rezgését 3 hallócsontocsa közvetíti (kalapács, üllő, kengyel). A labirintus szintén 3 részből áll. Ezek közül az első: (ductus semicircularis) a tér három síkjában fekvő félkörös ivjáratrendszer.

A gerincoszlop 24 valódi (7 nyaki, 12 háti és 5 ágyéki) csigolyából áll. 12 pár borda csatlakozik a 12 hátsócsigolyához. A szív falát 3 réteg alkotja. Szívverésünk átlagosan percenként 70. A petesejt kb. 12 órán át fogamzóképes, a menstruációs ciklus rendesen 28 napos. (4×7). A terhesség ideje 40 hét (40×7), azaz 280 nap. Bővíthetnének a felsorolást, azonban talán ennyi is elég ahhoz, hogy érzékeljük: kétségkívül fontos szerep jut e számoknak az emberi test leírásában.

Jézus Krisztus — testi fölépítését tekintve — semmiben sem különbözött tőlünk. Feltűnő, hogy az Ő életében is fontos szerep jut e számoknak. Vegyünk néhány példát. 12 éves, amikor

tanít a templomban. 30 éves, amikor bementek és megkezdte nyilvános működését. 40 napig böjtölt. 12 tanítványt választ, később 70-et küld ki munkára. Halálakor három órán át tart a sötétség. Harmadnapra támad föl. A feltámadás után 40 napig van még a földön. Nyilvános működése három és fél évre tehető: Félidő! Jelentése: még nincs teljesen befejezve. A három és fél év 42 hónapnak és 1260 napnak felel meg. Krisztus megtette a magáét. A Jelenések könyve utal a másik 1260 napra, ami kiegészíti (7 évre) az előzőt. Itt az egyházzal esik szó (12:6), amelynek szintén be kell végeznie az Istentől kapott munkát, ki kell állnia a próbát. Krisztus műve akkor lesz teljessé, amikor visszaérkezik az Úr, és minden ember előtt leplezi magát. Bezárul a kör.

Az apokaliptikus művek — különösen a Jelenések könyve — telve vannak a 3, a 7, a 12, a 24, a 40, a 70 és az ezekből adódó egyéb számokkal (1260, 144 000, 666, stb.).

Többször igyekeztem kifejtetni, hogy kár lenne abba a hibába esnünk, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítsunk mindezeknek, amolyan elméleti kutatásba kezdve megfellelkezzünk a ma is érvényes misszióparancsról. De az is hiba lenne, ha teljesen elkerülne a figyelmünket ez a kérdéskör. Úgy vélem, Bordás testvér tanulmánya éppen atekintetben tett szolgálatot, hogy újra felhívta a figyelmet e részletkérdésnek számító témára, amely azonban hitünk megerősödését is szolgálhatja.

Az Úr, János által 7 gyülekezetnek üzen. Ezek az üzenetek nekünk is szólnak. Szó van bennük 7 lélekről, 7 csilagról, 7 ágú mécsstartóról. Nem közömbös, hogy értjük-e ezeknek és a többi szimbolikus számnak az üzenetét. Igyekezünk egyre többet megérteni a Bibliából, de ne úgy, hogy Krisztustól kapott feladatainkat hanyagoljuk el elméleti kérdések miatt!

iff. Almási Mihály

A jövő karmesterei

Egyházunk történetében jelentős múltja van a karvezető-képzésnek. Az idősebb nemzedék tagjai — volt karmesterek és énekkari tagok — átszellemlt arccal, boldogan idézik a múltat, azt az időt, amikor ének-zenekultúránk egy-egy nevezetes személyisége oktatta őket (harminc-ötven évvel ezelőtt) a zeneelmélet titkaira vagy a szép éneklés rejtelmére.

Örömmel lehetünk tanúi annak, hogy a baptista közösség közismert éneklő kedve az utóbbi időkben sem csökkent. Ennek egyik nyilvánvaló bizonyítéka az évente megrendezésre kerülő nyári Egyházzenei Tanfolyam. Az ideinek július 8-án volt a záróünnepélye az újpesti imaházban, ahol a kéthetes tanfolyamot tartották.

Mintegy hatvan hallgató jelentkezett erre a nyári kurzusra, nagyjából „haladók”, hiszen a szombat délutáni ünnepséggel többen már a harmadik szemesztert fejezték be. Legtöbben a karvezetés nehézségeivel és lehetőségeivel bírkóztak és ismerkedtek a reggel nyolctól este nyolcig tartó kemény munkanapokon, de számos ifjú testvérünk van, aki harmóniumon és orgonán gyakorol, s közülük nem egy máris igen elismerésre méltó teljesítményt nyújt.

A záró ünnepséget Kiss Emil főtábori lelkész vezette. A 135. Zsol-tár első verseivel köszöntötte a népes gyülekezetet. Emlékezetes marad Szigeti Jenő testvér ígéhirdetése, első sorban nem rövidsége, hanem tartalmassága miatt. A szolgálat értelméről és jelentőségéről szólt és arról, hogy szolgálni — az ének-zene területén is! — csak Krisztustól tanult szelídlelkűséggel lehet és szabad. Igyekezünk isteni békével és szent derűvel betölteni hivatásunkat!

Jelen voltak az egyházzenei istentiszteleten egyházunk alelnökei, több lekipásztor Budapestről és vidékről, a tanfolyam hallgatóinak hozzátartozói, valamint a környező gyülekezetek tagjai közül mindazok, akiket érdekelt közösségünk zenei élete. Emelte az ünnepség értékét Lisznyay Gábor zeneszerző jelenléte is.

A tanfolyam résztvevői — csaknem valamennyien tehetséges fiatalok, lányok és fiúk — két kórust képeztek, és ilyen módon szolgálták felváltva: mint kamaraegyüttes, vagy mint teljes kar. Kellemes meglepetés volt a kórus szolamainak tiszta csengése, ami annál inkább dicséretes, mivel tudjuk, hogy naponta több órán keresztül is énekelniük kellett ifjainknak, és ez alaposan igénybe vette a hangszálakat. Ez a hallgatókból és oktatóikból alakított kórus tulajdonképpen egy kissé szenvedő alanya is volt a tanfolyamnak, hiszen a jövő reménységeinek a dirigálási kísérleteit, szeszélyeit vagy jogos igényeit kellett kiszolgáltatnia két héten keresztül nap mint nap.

Adassék köszönet és elismerés egész közösségünk nevében a tanároknak és nevelőknek-oktatóknak, azoknak a testvéreknek, akik önzetlen igyekezettel és fáradhatatlan lelkesedéssel foglalkoztak mind a haladókkal, mind a kezdőkkel. Mint ahogy a hallgatók sem csak a baptista gyülekezetekből, hanem a tagegyházi közösségekből is jöttek a tanfolyamra, így az oktatói közösség is ökumenikus jellegű. Külön és név szerint is hadd történjék említés Beharka Pál zene-tanár-organaművész testvérünkről, akinek az egyszerűsége és áldozatkészsége mindannyiunk előtt közismert. Régóta szívügye az utánpótlás nevelés, hiszen neki is az a meggyőződése, hogy az evangéliumi közösségekben az ének az istentisztelet szerves része. Nem mindegy, mit és hogyan éneklünk, de az sem, hogy az énekkarok mivel és miként szolgálnak.

Nagy élvezettel hallgatta az ünneplő gyülekezet a szebbnél szebb énekeket, és örömmel szemlélte a tehetséges karmester-jelöltek hozzáértő vitézkedését, amint kézzel, testmozgással, mimikával igyekeztek a legtöbbet „kihozni” egy-egy kórusműből, illetve éneklő társaik torakából. Mintegy huszonöt karének és számos — orgonán vagy harmóniumon előadott — zenemű dallamvilágában és szöveges üzenetében gyönyörködhettek az érdeklődők.

Külön örömet jelentett, hogy több lekipásztor-gyermek is ott buzgólkodott a „kántor-jelöltek” között. Ez Úr tegye gyümölcsözővé továbbra is azt a nagyon hasznos és igen szükséges szolgálatot, közösségünk erősödésére, új lelkek megmentésére!

G. S.